

မာန်
(တောင်လုံးပြန်)

ကျွန်တော့်ငွေလဲ တိမ်ညိုခွေ
(ဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး)

စာရေးသူ၏ ဖြောင့်ချက်

(၁၄-၄-၉၈)နေ့က ဤဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်လုနီးပါး ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ။ ဘာလိုလိုနှင့် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုပင်ရှိပါတော့မည်။ ဤဝတ္ထုကိုဖြင့် တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသား ဆတ်ခနဲ တုန်မြပင်။ ဝမ်းသာ၍ တုန်ခြင်းထက် တရိပ်ရိပ်တွေးမိသော ဖြတ်သန်းမှုများကြောင့် တုန်လှုပ်မိ သည် က ပိုပါလိမ့်မည်။ ဤကမ္ဘာလောကဝယ် ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ထင်ရာစိုင်းသည့် လူတစ်ဦး အဖြစ် ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်ခွင့်ရလေသည် မှာ ဤဝတ္ထုအား ရေးသားခဲ့မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုစဉ်က စင်ကာပူနိုင်ငံ S S C ရေကူးကလပ်ကြီးတွင် အချိန်ပိုင်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်ရင်း ဝင်လုပ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေက တစ်နေ့လျှင် (S/40) ရသည်။ ။ ကျောင်းက အင်္ဂလိပ်စာ အရေး၊ အဖတ်၊ အပြောသင်တန်းဖြစ်ပြီး (ASCADA)ဟုတွင် ၍ ORCHID ဘူတာရုံအနီးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ ။ နှစ်နာရီမျှ တက်ရသည်။ ။ ပြီးလျှင် အလုပ်ခွင်သို့ ကျွန်တော်ပြန် လာပြီး အလုပ်ဆင်းသည်။ ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ဖြောင့်ဖြူးမှု ပေါ်တွင် တသွင်သွင်စီးလျက် ရှိချေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက် "မောင့်လပြည့်ဝန်း" သီချင်းကို အခါမလပ် နားသောတဆင်ရင်း ဝတ္ထုရေးချင်လာသည်။ ။ ရည်ရွယ်ချက်က ရုပ်ရှင်ကား ကောင်းကောင်း ဖြစ်မည့်ဝတ္ထုမျိုး ရေးချင်လာသ

ည် ။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ချရေးမိတော့သည် ။

ကျွန်တော့်ပရိသတ်က မများ လှ။ အတူနေသူငယ်ချင်း ဖိုးကျော်နှင့် ချာတိတ်လေးတစ်ဦးသာ ရှိသည် ။ သူတို့ က အားကြီးကြိုက်ကြ၏။ ထို ဝတ္ထု လက်ရေးမူကိုဖတ်၍ ဝမ်းမြောက်စကားဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်ကြိုက်သည် မှာ တော့ ပြောမနေပါနှင့်တော့။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲ၌ မင်းသား ဒွေး၊ မင်းသမီး ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်တို့ နေရာယူလာကြသည် ။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးဖြစ်အောင် ရိုက်မည်ဟု ဤမိုက်ရူးရဲစိတ်ဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တော့သည် ။ ယခု ဒါရိုက်တာဖြစ်နေသူ သရုပ်ဆောင် ဝိုင်းကိုမေးလျှင် ရယ်မော၍ ကျွန်တော့်ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြပါလိမ့်မည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် လိပ်ကန်လမ်းတွင် အခန်းငှား၍ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုများ ရေးခဲ့ကြသည် ။ တစ်ပုဒ်မှ အလုပ် မဖြစ်။ အလုပ်ဖြစ်သည့်ဇာတ်ကွက်တိုတိုလေးမှာ လည်း "နေထက်လင်းနှင့် ရိုက်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုရေးဆရာ တော့ ကျွန်တော်မဖြစ်ခဲ့။ ငွေသုံးထောင်တော့ ရခဲ့သည် ။

ကျွန်တော့်ကို "ဝိုင်း"က တားနေသည့်ကြားမှ ထုတ်လုပ်ရေးများ သို့ ချီတက်ကာ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများကို လိုက်အပ်သည် ။ တချို့က ယူ၍ ပင်မကြည့်။ တချို့က ယူထားပြီးဖတ်မကြည့်။ တချို့က ယူကြည့်သည် ။ နာမည်ပြောင်းပေးရမည်ဆိုသည် ။ တချို့က ပညာသင်ခွင့်ပေးပါဆိုသည်ကို လက်မခံ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးကြိရာမရသည့်အဆုံး ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများ နှင့် ဝင်လုံးကာ စွန့်စားဖို့ အတွက် မီးထိုး၊ မှန်ထိုးအလုပ်များ ကျွန်တော်လိုက်ရှာသည် ။ ဘယ်မှာ မှ မရ။ "ဝိုင်း"က ကျွန်တော့်ကိုတားသည် ။ ဤမျှအထိ အောက်မကျိုးရန် ဖျောင်းဖျသည် ။ နောက်ဆုံး ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုရေး သမားဘဝကို ကျွန်တော်စွန့်၍ ပြည်ပသို့ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည် ။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထု၏ အစိုင်အခဲသည် ယနေ့တိုင် ကျွန်တော့်နှလုံး သားကို ဆတ်ဆတ်ခါ အောင် နှိပ်စက်နေဆဲဖြစ်ပါ၏။ ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားများ ထိခိုက်နာကျင် နေရပါ၏။ ကျွန်တော်သတိ လွတ်သွားသည့်အချက်မှာ ကျွန်တော့်ဘက်က အစွမ်းကုန်အာသီသ ပြင်းထန်နေသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ရေးဖွဲ့သူမျိုးအား ထိုစဉ်က မြန်မာ့ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုလောက၌ နေရာမရှိသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ထက် အဆရာထောင်မက ရေးဖွဲ့ပြီးသည့် ဝတ္ထုရေး ဆရာများ ၏ ဝတ္ထုများကိုပင် စွန့်ပယ်ထားခြင်းခံရသောအချိန်၌ ကျွန်တော်ဘယ်မျှ အသည်း ကောင်း၍ ပွဲတောင်းသော်ငြား သတ်ကွင်းထဲသို့ ခြေချခွင့် မရခဲ့ပါ။

ကိုင်း ... ယခုတော့ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကျွန်တော် ပျော်မွေ့လေပြီ။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ဖြစ်စပြု လာပြီ။ ။

စိတ်ကူးယဉ်နယ်ပယ်ကို ကျွန်တော်စွန့်၍ သရုပ်မှန်စာပေများကို ကျွန်တော် ရေးသားနေပါ သည် ။ စိတ်ကူးယဉ်စာပေမျိုးကို မကိုင်ချင်တော့ပြီ။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဤဝတ္ထုလေးကိုတော့ အခွင့်သင့်လာ၍ ဖော်ထုတ်လိုက်ရပါသည် ။ ဖတ်၍ ကောင်းသော ဝတ္ထုလေးပါဟု မှတ်ချက်ပြုခံရလျှင် ကျွန်တော် များ စွာကျေနပ်ပါသည် ။

လေးစားစွာဖြင့်

မာန်(တောင်လုံးပြန်)

ငွေလမှာ
တိမ်ညိုခပါလို့
မြင်ရသည် က
လွမ်းသင့်ဖွယ်
ကျွမ်းချစ်နွယ်
အတိတ်ဟောင်း
တိမ်ညိုညို
ပြယ်စေကြောင်းဖြင့်
ငွေလသာ
အတိတ်လမ်း
လွမ်းသင့်မျှော်မှန်း ..

အခန်း (၁)

၁၉၉၆ ခုနှစ်။

ယခုတစ်ဖန် ဆက်လက်ပြီး အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆုရရှိသူကို ကြေညာပါမယ်ဟူသော အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲမှ ကြေညာသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ဤအချိန်ဆို မမတစ်ယောက် ကျွန်တော့်လိုပင် ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားနေတော့မည်။ ကျွန်တော် လက်ကိုင်ဖုန်းခလုတ်များ နှိပ်လိုက်၏။

"အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆုကို "ဆုံဆည်းခက်၍ " ဇာတ်ကားမှ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ မင်းမြတ်က ရရှိသွားပါတယ်"

"အိုး"

ဆလိုက်မီးရောင်များက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ထိုးပြလာသည်။ ။ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော် ထလိုက်မိသည်။ ။

"ကိုမင်းကွ"

"ကိုမင်း ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း"

"ဟေ့ ... ကိုမင်း"

အပေါင်းအဖော်များ ၏ ဝမ်းပမ်းတသာ နှုတ်ဆက်မှုများကိုတုံ့ပြန်ရင်း တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ဖြေမည့်အသံကို စောင့်နေသည်။ ။ ကင်မရာမီးရောင်များ လက်နေကြသည်။ ။

"ဟယ်လို"

ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါမမရဲ့ အသံ။

"မမ ... မောင် ဆုရပြီ"

"ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ မောင် အရမ်းတော်တာပဲ"

နှုတ်ခွန်းဆက်လာကြသော လူအုပ်များကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

...

"မမ ... သက်သာလားဟင်"

"အင်း ... ပြီးရင် ပြန်ခေါ်"

မမဘက်က ဖုန်းချသွားတော့ အပေါင်းအဖော်များကို နှုတ်ဆက်ဖြစ်နေသည်။ ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားကို ဆက်လက်ကျင်းပနေစဉ် ကျွန်တော့်စိတ်က မမကိုတွေ့ချင် မြင်ချင်လွန်းလှသည်။ ဤတစ်နာရီ နှစ်ရာ ရှိဖြတ်သန်းမှုကို ကျွန်တော် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆုရရှိသူများအား အကယ်ဒမီဆုအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြသည်။

ကျွန်တော် အောင်မြင်ပြီ။

လေးနှစ်နီးပါး စောင့်စားခဲ့ရသော အကယ်ဒမီရွှေစင်ဆုကိုရပြီ။ မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှာ ရပ်၍ ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်ကို မသိ။ ဇာတ်ညွှန်းများ တွင် အခန်းပေါင်းများစွာ စကားလုံးများစွာ ဖန်တီးပေးခဲ့သော ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာပင် ဖြစ်ပေမယ့် ယခုလိုပွဲမျိုးတွင် စကားရှာမရ။

"အဟမ်း"

မိုက်ခရိုဖုန်းကို တစ်ချက်စမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ဟု ပြောပြီး အားလုံးကိုခေါင်းညွှတ်ကာ အရိုအသေပြုရင်း စင်ပေါ်က ဆင်းလာတော့ လက်ခုပ်သံများ ထပ်ကြားရ၏။ ဆုရရှိသူများကို လာရောက်မေးမြန်းနေကြသည်။ စာနယ်ဇင်း သမားများကြားမှ ကျွန်တော်တိုးထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ထိုင်ခုံသို့ မပြန်တော့

ပဲ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ လက်ကိုင်ဖုန်းခလုတ်များကိုနှိပ်ရင်း ဆုရုပ်တုကိုကိုင်ရင်း အပြေးအလွှား ထွက်လာမိတော့သည်။ ။ နောက်မှ လှမ်းခေါ်သံများကို လက်ကာပြရင်း ကားရပ် ထားရာသို့ပြေးလာ၏။ ပြင်ပမှ ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်များ ကျွန်တော့်ကိုမသိကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူလဲဟူသော မျက်လုံးများ ဖြင့်သာ ကြည့်နေကြစဉ် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖြေသံကို ကြားလိုက်သည်။ ။

"ဟယ်လို ... အမိန့်ရှိပါ"

ဒါမမအသံ မဟုတ်။

"မင်းမြတ်ပါ၊ မမနဲ့ စကားပြောချင်လို့ "

"ဆေးသွင်းနေတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် လာနေတယ်လို့ ပြောပေးပါ"

ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အခုအချိန်သည် ကြုံခဲ့သမျှတစ်လျှောက်လုံးတွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။ ။ ဘေးမှ ချထားသော ဆုရုပ်တုကို ကိုင်၍ နမ်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်သံပေါ်လာသည်။ ။

"ဟယ်လို ... မင်းမြတ်ပါ"

"မောင်"

"မမ သက်သာလား"

"မောင် ဘယ်မှာ လဲဟင်"

"လမ်းပေါ်မှာ မမရဲ့ ၊ ရောက်တော့မယ်"

"ဆုပါလာလား"

"ပါတယ်၊ မမကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်"

"....."

"ဟယ်လို မမ"

မမဘက်က အသံတိတ်သွားပြီး 'သွေး ... သွေး' ဟူသော ဘေးမှ ပြောနေသံများကို ဖုန်းထဲမှ ကြားနေရ၏။

"ဟယ်လို ... မမ... မမ"

"မောင်"

"မမ ... မမ"

"မောင်"

"မမနော် မောင် ဆုရ လာပြီ"

"အင်း"

မမအသံက ညည်းညူသံနှင့် ဆင်နေသည် ။ ထိုစဉ် ...

"ကိုမင်းမြတ်၊ ကျွန်မ လဝန်းရဲ့ ဒေါက်တာပါ၊ ခဏနေမှ ဖုန်းပြန်ခေါ် ပါနော်၊ လဝန်း အနားယူမှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော့်အသံ ဆုံးသွားသည် နှင့် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည် ။ ကျွန်တော် ကားများကို ဟွန်းအဆက်မပြတ်တီးရင်း ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည် ။ ဟိုးရှေ့မှာ မီးပွိုင့်၊ ထိုမီးပွိုင့်ကျော်လျှင် ကျွန်တော် မမဆီရောက်တော့မည်။

ကျွန်တော့်စိတ်အစုံက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ထံ ရောက်သွားပြီး

ဆုတောင်းနေဖြစ်သည်။ ။ ‘အရှင်ဘုရား မမ ကျန်းမာပါစေ အရှင်ဘုရား။

,

မမတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ စိုးကျော်က အပြေးဆင်းလာသည်။ ။

"ဆေးသွင်းထားတယ် ကိုမင်း၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူး"

ကျွန်တော်က စိုးကျော်ပခုံးကိုပုတ်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မထွေးထွေးနှင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ထိုင်နေသည် ကို လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်ဖို့ လုပ်စဉ် ဒေါက်တာနွေးထွက်လာသည်။ ။

"ဒေါက်တာ"

ဟု သာ ကျွန်တော်နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး ဘာမှ မမေးဘဲ မမခုတင်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ။ မမပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းများ တွင် ဆေးပိုက်များ စွာ သွယ်တန်းထားသည် ကို မုန်းတီးစွာ ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ။ ကျွန်တော် မမဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မမလက်ထဲသို့ ဆုရုပ်တုထည့်ပေးရင်း မမကို တိုးတိုးလေး ခေါ်နေမိသည်။ ။ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် မှီတိထားသော မမမျက်ဝန်းများ လှုပ်ခတ်လာသည်။ ။ ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစေရန် သတိပေးရင်း ...

"မမ ကျွန်တော် အခု လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ပြီနော်၊ မမကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအရမ်း တင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဆုရတာ မမကြောင့်၊ သူတို့တောင် မမ မပါလာလို့ ကျွန်တော့်ကို မေးနေကြ သေးတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတယ်၊ နောက်မှ ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်၊ မမလည်း ဆိုင်မှာ ဧည့်ခံပွဲမှ တွေ့ကြ မယ်လို့ မှာ တာကို ပြောလိုက်တယ်နော် မမ"

မမ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"မမ ကြားတယ်နော်"

"....."

"ကျွန်တော်လေ ဆုကြေညာနေတုန်းက ရင်တွေခုန်နေတာ မမရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ မမပြောထားတဲ့ 'မောင် ရကိုရမယ်၊ လုံးဝစိတ်မလျှော့နဲ့ 'ဆိုတာ ကိုတွေးနေတုန်း ဆုက ကျွန်တော့်နာမည် ကြေညာ တာ၊ ကျွန်တော်လေ ... မမ ... မမ"

ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းယိမ်းကျလာသော မမကို ကျွန်တော် အဆက်မပြတ်ခေါ်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာနွေး၊ မမသူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနှင့် စိုးကျော်တို့ ဝင်လာကြ၏။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့်၊ မမကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း တွေဝေနေကြ၏။ ထိုစဉ် ဒေါက်တာနွေးက မမလက်ကိုကိုင်ပြီး ညင်သာစွာစမ်းသည် ။

လဝန်းဟူသော အမည်နှင့်လိုက်စွာ ပြည့်ဝရွှန်းလဲ့ခဲ့သော အလှပိုင်ရှင် မမသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရခြင်းအစဉ် ...
